

РЕШЕНИЕ

№ 1403

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разглежда докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20231100900029 по описа за 2023 година

Предявени са обективно и субективно съединение установителни искове с правна квалификация, както следва: чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД, чл. 422 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД, както и чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

Ищецът – „Л.“ АД, твърди, че на 05.07.2019 г. между него, в качеството му на заемотател, и ответниците „М. СПГ“ ЕООД, в качеството му на заемополучател, Р. М. Г., в качеството му на солидарен и ипотекарен длъжник, и С. П. Г., в качеството ѝ на солидарен длъжник, е сключен договор за заем бизнес кредит. По силата на този договор на заемополучателя е предоставена за ползване сума в размер на 15 000 евро, като той е поел задължение да я върне на вноски с определен по съгласие на страните падеж, да заплати възнаградителна лихва, да заплати разходи и разноски за изпращане на покана за предсрочна изискуемост на кредита, както и да възстанови на заемотателя направените разходи за сключване на имуществена застраховка в полза на заемотателя за имуществото, предоставено за обезпечаване изпълнението на задълженията по договора за кредит. Ищецът посочва, че предоставената в заем сума е усвоена от заемополучателя така, както е уговорено в договора: - част от сумата в размер на 870, 10 евро се удържа за погасяване на юридически административни разходи, свързани със заема, проучване и изготвяне на документите за учредяване на обезпечение, нотариални такси, държавни такси и други необходими разноски; - останалата част от сумата е преведена по посочена от заемополучателя банкова сметка. Ответниците не са изпълнили задълженията си да заплатят падежиралите вноски от дължимата главница, поради което за заемотателя е възникнало правото да обяви за предсрочно изискуемо цялото задължение за връщане на предоставената в заем сума, което той е упражнил като е изпратил уведомления за това, както следва:

уведомление до заемополучателя е връчено на 09.11.2020 г., уведомление до солидарния и ипотечарен длъжник Р. М. Г. е връчено на 09.11.2020 г., уведомление до солидарния длъжник С. П. Г. е връчено на 09.11.2020 г. Към момента на сезиране на съда ответниците не са изпълнили следните свои задължения: 1) задължение за заплащане на сума в размер на 15 000 евро, представляваща неплатени предсрочно изискуеми вноски от главното задължение за връщане на предоставените в заем парични средства; 2) задължение за заплащане на сума в размер на 5 340, 11 евро, представляваща възнаградителна лихва, дължима съгласно чл. 2.3, т. а и б от договора за заем, начислена за периода от 06.07.2019 г. до 09.11.2020 г.; 3) задължение за заплащане на сума в размер на 750 евро, представляваща такса за разходи и разноски за изпращане на покана за предсрочна изискуемост на заема, дължима съгласно чл. 4.4., б. б, т. i от договора за заем; 4) сума в размер на 55, 41 евро, представляваща разходи по сключване и поддържане на имуществена застраховка върху обезпечението съгласно чл. 4.1., б. h от договора за заем. Ищецът посочва, че предприел действия за събиране на тези свои вземания по съдебен ред, в резултат на което е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, срещу която от страна на ответниците е подадено възражение. С оглед на това ищецът моли да се постанови решение, с което да се признае за установено по отношение на него, че „М. СПГ“ ЕООД, С. П. Г. и Р. М. Г. му дължат солидарно описаните суми. Претендира в негова полза да бъдат присъдени направените в производството разноски.

Ответниците по исковете - „М. СПГ“ ЕООД, С. П. Г. и Р. М. Г., ги оспорват. Твърдят, че при подписване на договора като заемополучател е посочено дружеството „М. СПГ“ ЕООД само за да се избегне определянето на сделката като сключена с потребители и да се заобиколят специфичните изисквания за този вид сделки. Заявяват, че получатели на предоставената в заем парична сума са всъщност физическите лица С. П. Г. и Р. М. Г., които имат качеството на потребители. Ето защо и по силата на този договор за ответника „М. СПГ“ ЕООД не възникват никакви задължения от тази сделка. С оглед на това и към този договор са приложими правилата за неговото сключване и съдържание, които са регламентирани в Закона за кредитите на недвижими имоти за потребители, на които той противоречи, поради което е нищожен. Твърдят, че договорът за банков кредит е нищожен, защото противоречи на добрите нрави, тъй като в него са включени уговорки, които целят единствено облагодетелстване на заемодателя чрез получаване на многобройни неустойки в голям размер. Заявяват, че ако съдът не приеме, че С. П. Г. и Р. М. Г. имат качеството на кредитополучатели по сделката, трябва да счете, че те имат качеството на поръчители и тяхната отговорност към кредитора за изпълнение на задълженията по договора за кредит е погасена на основание чл. 147, ал. 1 ЗЗД, защото ищецът е предприел действия за образуване на изпълнително производство за събиране на вземанията си срещу физическите лице близо година и половина след настъпване на тяхната изискуемост. Правят възражение за нищожност на клаузата от процесния договор, с която е уговорена дължимостта на възнаградителна лихва, поради противречието □ с добрите нрави, тъй като определеният от страните размер на задължението за лихва надвишава 2, 7 пъти размера на законната лихва. Правят възражение за нищожност и на уговорената в договора за кредит неустойка за

обезщетяване на разходите за изпращане на покана за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, тъй като размерът е прекалъ висок спрямо действителния размер на разходите за обявяване на задълженията по договора за кредит за предсрочно изискуеми, което води до противоречието на тази неустойчна клауза с добрите нрави. Посочват, че в договора за кредит няма уговорка, по силата на която за тях да е възникнало задължение да възстановят на заемотателя направените от него разходи за сключване на имуществена застраховка от името и за сметка на заемополучателя. Поради изложеното молят предявените искове да се отхвърлят. Претендират присъждане на направените в производството разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, както и във връзка със становищата на страните и техните възражения, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД:

Не се спори по делото, а същото се установява и от приетите писмени доказателства, че между „Л.“ АД, с ново наименование „Л.“ АД, от една страна, и „М. СПГ“ ЕООД, в качеството му на заемополучател, Р. М. Г., в качеството му на солидарен и ипотечен длъжник, и С. П. Г., в качеството ѝ на солидарен длъжник, от друга страна, е сключен договор за заем от 05.07.2019 г. Това е видно от представения по делото писмен договор от 05.07.2019 г., който е подписан от всички страни по сделката и обективира тяхното съгласие за сключването му със съдържание на правата и задълженията, които възникват в полза и в тежест на всеки един от съдоговорителите, такова, каквото е отразено в неговите клаузи.

Ответниците са направили в процеса правоизключващо възражение, че такива облигационни отношения не са възникнали, което следва да бъде разгледано. То се основава на твърдения, че договорът за заем е нищожен, тъй като противоречи на Закона за кредитите на недвижими имоти за потребители /ЗКНИП/, както и на добрите нрави. В подадения по делото писмен отговор ответниците заявяват, че сключеният договор за кредит противоречи на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, тъй като съдържа множество неравноправни клаузи. При уточняване на това свое възражение съгласно дадените от съда указания в съдебно заседание обаче те заявяват чрез упълномощения да ги представлява адвокат, че не твърдят в договора да се съдържат такива клаузи, поради което съдът счита, че това възражение е оттегълно и не следва да се произнася по него и по последиците, до които води наличието на една или повече неравноправни клаузи в сключен с потребител договор.

Доколкото ответниците основават първото си възражение на твърдението, че процесният договор противоречи на правилата, регламентирани в ЗКНИП, който закон урежда защитата на потребителите при сключване на договори за кредит, то трябва да се приеме, че те се позовават на наличие на порок, представляващ противоречие на закона и това възражение следва да се квалифицира по чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

При тълкуване на разпоредбите на чл. 1 и чл. 2 ЗКНИП съдът намира, че регламентираните с този закон правила за сключване на договори за кредит са приложими

само тогава, когато кредит е предоставен от финансова институция на потребител. Това е изрично посочено в чл. 1, ал. 1 ЗКНИП и се извежда от описаните в чл. 2 ЗКНИП цели, които преследва предвидената в този закон уредба, която е да се осигури защита само на определен кръг лица, които са потребители в случаите, при които те договарят с правни субекти, извършващи дейност по кредитиране по занятие. Легално определение на понятието потребител по смисъла на този закон е дадено в § 1, т. 20 от ДР на ЗКНИП, в която норма е предвидено, че потребител е всяко физическо лице, което при сключването на договор за кредит за недвижим имот действа извън рамките на своята търговска, стопанска или професионална дейност. Тази дефиниция отговаря на общото определение на понятието потребител, дадено в § 13, т. 1 от ДР на Закона за защита на потребителите, като е конкретизирано с оглед на специфичните отношения по сключване на конкретния вид сделка, които се уреждат с ЗКНИП. От така посочените норми се налага изводът, че правилата, уредени в ЗКНИП, са приложими само по отношение сключването и съдържанието на договор за кредит, когато този договор е сключен с физическо лице, което действа извън рамките на своята търговска, стопанска или професионална дейност и което съгласно договора получава за временно ползване парични средства за придобиване или запазване на право на собственост върху недвижим имот или задълженията по този договор са обезпечени с ипотека или друго сравнимо обезпечение върху недвижим имот.

При тълкуване на волята на страните, изразена в клаузите на чл. 2.1. и чл. 2.2. от съдържанието на сключения на 05.07.2019 г. договор за заем, съдът намира, че с него кредиторът „Л.“ АД е поел задължение да предостави за временно ползване парични средства в размер до 15 000 евро на заемателя, който е търговското дружество - „М. СПГ“ ЕООД, а не някое от физическите лица, които също са участвали при сключването на тази сделка, които са С. П. Г. и Р. М. Г. и са подписали договора в качеството им на солидарни длъжници. Това е така, тъй като в чл. 2.1., б. „а“ от договора страните са постигнали изрично съгласие на кой правен субект се предоставя уговорената парична сума и това е заемателят, който е „М. СПГ“ ЕООД, а в чл. 2.2., б. „б“, т. „i“ от договора е изрично записано, че усвояване на отпуснатата в заем сума става чрез превеждането ѝ по банкова сметка, чийто титуляр е дружеството „М. СПГ“ ЕООД. Следователно процесният договор за кредит има за предмет предоставяне на кредит на търговско дружество, а не на физическо лице. Ответниците заявяват, че участието на търговското дружество „М. СПГ“ ЕООД при сключване на договора е симулативно, защото волята на страните по сделката е не това дружество, а физическите лица, подписали договора като солидарни длъжници, да получат паричните средства за задоволяване на свои лични нужди. За доказване на този факт обаче не са представени никакви доказателства по делото от ответниците, които извличат изгодни от неговото настъпване правни последици. Дори обратното, по делото са събрани доказателства, от които се установява, че уговорената с договора парична сума реално е предадена от кредитора по банкова сметка с титуляр „М. СПГ“ ЕООД, в която насока са изводите на вещото лице в заключението на изготвената съдебно-счетоводна експертиза /ССЕ/, които са направени след проверка на съществуващите документи за извършения превод, включително банкови извлечения от банковите сметки, от които и към които е

направен преводът в изпълнение на сключения договор. Превеждането на паричните средства по банкова сметка на дружеството „М. СПГ“ ЕООД означава, че именно то е правният субект, който е получил уговорената по договора за кредит сума за временно ползване. Ето защо съдът счита, че факта, че физическите лица С. П. Г. и Р. М. Г. реално са получили кредита, предоставен по договора от 05.07.2019 г., е недоказан по делото и като такъв следва да се приеме за неосъществен.

След като по делото се доказва, че процесният договор за кредит има за предмет предоставяне на парични средства на търговско дружество „М. СПГ“ ЕООД, а не на което и да е физическо лице, то трябва да се заключи, че по отношение на него не са приложими правилата, регламентирани в ЗКНИП и дори и той да противоречи на някоя императивна норма от този закон, това не го опорочава и не може да доведе до неговата нищожност.

Второто възражение за нищожност на договора за заем от 05.07.2019 г. се основава на твърдението за наличие на порок, представляващ противоречие на добрите нрави и то следва да се квалифицира по чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД.

Добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД са обща правна категория при приложението на която съдът прави конкретна преценка дали сключената сделка е съвместима с общоприетите норми за справедливост и добросъвестност. В случая съдът намира, че при подписване на процесния договор за заем не се установява да са нарушени такива норми на добросъвестността и справедливостта, които да опорочават сделката в цялост и да я правят нищожна. Обстоятелството, на което се позовават ответниците, че в договора за заем е уговорена дължимостта на множество различни неустойки, не води до извод за нарушаване на принципите за добросъвестност при сключване на тази сделка. Това е така, защото неустойката представлява уговорено между страните по договора отнапред обезщетение за вредите, които неизпълнението на конкретно договорно задължение ще причини и следователно целта на клауза, в която е постигнато съгласие за нейната дължимост, има за цел да обезпечи точното изпълнение на договора и да обезщети кредитора при неизпълнение, което е позволена от закона цел и отговаря на принципите на добросъвестност и справедливо уреждане на договорните отношения. Освен това има договори, в които за едната страна възникват повече от едно отделни задължения, поради което е напълно допустимо изпълнението на всяко от тях да бъде обезпечено чрез уговорка за неустойка, която ще осигури и обезщетение на кредитора в случай на неизпълнение на всяко отделно задължение. Възможно е размерът, на който е уговорено да възлиза неустойката при неизпълнение на някое от задълженията, да не отговаря на този на вредите, които кредиторът търпи и с това да се нарушават принципите на добросъвестност и справедливост, но това ще доведе до нищожност поради противоречие на добрите нрави само на конкретната клауза за неустойка, но не и на целия договор за заем, който е възможно да съществува без всяка една от включените в съдържанието му уговорки за неустойка.

С оглед на всичко изложено, съдът намира, че възраженията на ответниците за нищожност на договора за заем от 05.07.2019 г., като сключен поради противоречие със

закона и поради противоречие с добрите нрави, са неоснователни. Той е действителна сделка, поради което е породил целените с него правни последици, включително такива по възникване на предвидените в съдържанието му задължения за всяка от договарящите страни.

По силата на договора от 05.07.2019 г. „Л.“ АД е поело задължение да предостави на заемателя „М. СПГ“ ЕООД за временно ползване парични средства в размер до 15 000 евро, а заемателят е поел задължение да върне предоставената му в заем сума на месечни вноски, като падежът на всяка от тях е изрично уговорен по съгласие на страните в приложение № 1, представляващо част от неговото съдържание.

Заемът за потребление е реален договор, поради което той се счита сключен с предаване на парите или заместимите вещи на заемателя. Ето защо, за да се приеме, че между страните по спора са възникнали облигационни отношения по договор за заем, следва да се докаже в процеса освен това, че между тези лица е постигнато съгласие за това, който факт се установи, че е осъществен, но също така и че уговорената парична сума реално е предадена на заемателя.

От заключението на изготвената в производството съдебно-счетоводна експертиза /ССЕ/ се установява, че в изпълнение на уговореното в писмения договор от 05.07.2019 г. заемателят „М. СПГ“ ЕООД е получил парични средства в размер на общо 15 000 евро от „Л.“ АД, като това е станало по предвидения в съдържанието на тази сделка начин – част от паричните средства в размер на 870, 10 евро са удържани за погасяване на задълженията за заплащане от заемателя на такса за юридически и административни разходи, свързани със заема и обезпеченията, а останалата част в размер на 14 129, 90 евро е преведена по банкова сметка на заемателя.

С оглед на изложеното се налага крайният извод, че по делото се доказва, че са осъществени всички елементи от фактическия състав, при който възникват облигационни отношения по сключен договор за заем за потребление и такива са възникнали между страните по спора „Л.“ АД и „М. СПГ“ ЕООД.

По силата на процесния заемен договор в тежест на заемателя „М. СПГ“ ЕООД е възникнало задължение да върне на заемотателя реално получената в заем сума, която е в размер на 15 000 евро.

С чл. 6.6. от договора за заем, е постигната уговорка между страните по него, че физическите лица С. П. Г. и Р. М. Г., които също са участвали при сключването му и са изразили съгласие с всички клаузи от неговото съдържание, се задължават да отговарят солидарно със заемателя за изпълнение на задълженията за плащане на всички суми, дължими по договора, включително, но не само, за главница, лихви, неустойки, такси и разноски по заема. При тълкуване на тази клауза във връзка с останалите, които са част от съдържанието на договора за кредит и които се отнасят до задълженията, за които посочените физически лица се съгласяват да отговарят солидарно със заемателя по договора, съдът счита, че тези физически лица имат качеството на солидарни длъжници и отговарят

по правилата на чл. 121 – чл. 127 ЗЗД, а нямат качеството на поръчители, както твърдят ответниците. Тогава, когато едно лице поеме задължение като солидарен длъжник, той отговаря на свое самостоятелно основание за изпълнение на дълг, който е негов личен, а не чужд, като основанието, на което това задължение възниква за него е независимо от основанието, на което останалите солидарни длъжници са се задължили за изпълнението на същото това задължение. Ето защо съществуването на задължението на солидарния длъжник, доколкото си е негово самостоятелно такова, не зависи от съдбата на задължението на друг от съгласилите се да отговарят солидарно лица, поради което тези задължения нямат характер на главни и акцесорни едно спрямо друго. За разлика от солидарния длъжник, поръчителят отговаря за изпълнение не на свое задължение, а на чуждо такова, като неговото задължение има акцесорен характер и съществуването му зависи от това дали главното задължение съществува. От съдържанието на чл. 6.6. от процесния договор е видно, че страните по него са се съгласили, че физическите лица, които участват при сключването му, поемат самостоятелно и независимо от заемателя задължение да отговарят за изпълнението на всички задължения, които е предвидено да възникват по тази сделка, като с тази клауза не е заявена воля от солидарните длъжници да се задължат да отговарят за нечий чужд дълг – за чуждия дълг на заемателя. Напротив от изразената в тази уговорка воля е видно, че те са се съгласили за тях да възникнат всички задължения по договора за кредит, като е изрично е посочено, че това е безусловно, т.е. не зависи от настъпване на каквито и други факти, включително от съдбата на някое друго задължение, възникнало за друг правен субект. Това означава, че отговорността на физическите лица, подписали процесния договор е самостоятелна, а не акцесорна, каквато е отговорността на солидарните длъжници, но не и тази на поръчителя. Освен това от съдържането на сключения договор за заем и по-конкретно от клаузата на чл. 4.1. от него се установява, че всеки от солидарните длъжници изрично се е съгласил да поеме задължение, което е типично за главен длъжник по този вид сделка, какъвто е заемателят. Това е задължението за учредяване на обезпечение, което няма как да възникне за поръчителя. Следователно при тълкуване на волята на страните, изразена в клаузите на сключения на 05.07.2019 г. договор за заем, се налага изводът, че ответниците С. П. Г. и Р. М. Г. имат качеството на солидарни длъжници и като такива в тяхна тежест са възникнали задълженията за връщане на заемотателя на получената в заем сума в размер на 15 000 евро и за заплащане на възнаградителна лихва, за изпълнението на които те отговарят солидарно по между си и с „М. СПГ“ ЕООД. Предвид този извод трябва да се заключи, че по отношение на отговорността на тези лица не намира приложение разпоредбата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД, на която се позовават ответниците.

С чл. 2.3. от договора за заем заемателят е поел задължение, наред с главницата, да заплаща на заемотателя и годишна лихва върху усвоената и непогасена част от главницата, която е в размер на 27 %. С тази договорна клауза страните са постигнали уговорка за дължимост от заемателя на възнаградителна лихва, която по своя характер представлява възнаграждение, което се следва на заемотателя, за времето, през което заемателят ползва предоставените му парични средства, каквато уговорка е допустима съгласно чл. 240, ал. 2

33Д.

Ответниците са направили възражение за нищожност на тази договорна клауза, като считат, че с оглед уговорения с нея размер на възнаградителната лихва тя противоречи на добрите нрави, поради което е нищожна.

Нищожна поради накърняване на добрите нрави би била тази уговорка между страните за заплащане на възнаградителна лихва, когато размерът ѝ е такъв, че излиза извън присъщата ѝ функция да бъде възнаграждение, което заемателят дължи на кредитора за това, че му е предоставена възможността да ползва паричните средства, предмет на сделката, за определен продължителен период от време.

В конкретния случай договореният размер на лихвата е 27 % за година от размера на предоставените за ползване средства, като на месечна база той е около 2, 25 %, а на дневна база уговореният лихвен процент се равнява на 0, 075 % от предадената парична сума. За период от един месец размерът на възнаградителната лихва, която заемателят дължи на заемотателя по процесния договор достига стойност, която е равна на около 1/45 от стойността на главницата. Съдът счита, че така установеният от страните начин за определяне на възнаградителната лихва не води до неудържимото ѝ нарастване по размер, а напротив води до определяне на такъв размер на това вземане на заемотателя, който отговаря напълно на неговата основна функция, която е тази да бъде възнаграждение за времето, през което заемателят ползва предоставените парични средства, като в случая трябва да се отчете, че връщането на заетата сума е разсрочено в облекчение на заемателя за дълъг период от време, а именно 10 години, през които кредиторът е лишен от възможността да ползва тези пари и да получава гражданските плодове, които те носят. В тази насока е и произнасянето на ВКС в Решение № 211/ 26.01.2017 г., постановено по гр.д. № 958/2016 г. по описа на ВКС, III гр.о.

Предвид изложеното и при съобразяване на предвидения в чл. 9 33Д принцип на свободата на договаряне, съдът намира, че направеният от страните избор относно начина на определяне на размера на задължението за възнаградителна лихва от 27 % годишно върху заетата сума не нарушава добрите нрави, което прави постигнатата уговорка за нейното заплащане в чл. 2.3 от договора за заем от 05.07.2019 г. действителна. Следователно въз основа на тази клауза в тежест на заемателя „М. СПГ“ ЕООД е възникнало задължение да заплати на заемотателя възнаградителна лихва за времето, през което ползва предоставените парични средства, за изпълнение на което задължение солидарно с дружеството отговарят и физическите лица С. П. Г. и Р. М. Г..

Задълженията на заемателя за заплащане на месечните вноски и на начислената възнаградителна лихва по договора за заем от 05.07.2019 г. са срочни, доколкото в погасителния план, представляващ неразделна част към договора, страните са уговорили изрично датата, на която всяко едно от тях следва да бъде изпълнено, като крайният срок за погасяване на задълженията на заемателя за заплащане на главница и възнаградителна лихва е 05.05.2029 г.

Ищецът твърди, че задължението за връщане на получената в заем сума е станало изцяло изискуемо преди уговорения между страните краен падеж, тъй като кредиторът е упражнил правото си да обяви целия дължим остатък от заема за предсрочно изискуем. Ето защо съдът следва да разгледа въпроса дали по делото се установява това да се е осъществило и кога.

С чл. 5.2., б. „а“ от договора за заем страните са постигнали съгласие, че при настъпване на неизпълнение, което продължава повече от седем дни или последиците от него не са възстановени в този срок, заемодателят има право да обяви заема за предсрочно изискуем. При тълкуване на волята на страните, изразена в тази договорна клауза, се установява, че обявяването на предсрочната изискуемост на задълженията на заемателя и солидарните длъжници е уговорено като едно право, което възниква за кредитора, като за да породи правни последици, то трябва да бъде упражнено, което зависи единствено от волята на неговия титуляр. То е вид потестативно право, тъй като при неговото упражняване се стига до определена правна промяна в съдържанието на облигационните отношения, които са възникнали между страните. С оглед на това, трябва да се приеме, че настъпването на предсрочната изискуемост на цялата неиздължената част от заема, е обусловено, както от осъществяването на обективния факт, предвиден в цитираната уговорка – неизпълнение от заемателя и солидарните длъжници на парично задължение по сключения договор, което неизпълнение продължава повече от 7 дни, така и е поставено в зависимост от още едно обстоятелство - реализирането на субективното право на заемодателя да трансформира неиздължената част от заема в предсрочно изискуем, което става чрез отправяне на нарочно волеизявление от кредитора до длъжника за отнемане преимуществото на срока и достигане на това изявление до последния.

В случая от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че след сключване на договора заемателят и солидарните длъжници са извършили плащания на сумата от 185, 87 евро, с което са погасени задължения, възникнали по процесната сделка за възнаградителна лихва в размер на 23, 87 евро, както и на неустойка в размер на 162 евро. Това плащане е от 09.08.2019 г. От тази дата до 01.06.2022 г. не са правени никакви плащания за погасяване на задължения по договора за кредит, като на 01.06.2022 г. е заплатена сума в размер на 255, 65 евро, която не е отнесена за погасяване на вземания за главница и за възнаградителна лихва, а за такса, дължима по договора за заем. Ето защо съдът приема, че след 09.08.2019 г. нито заемателят, нито някое от лицата, които са се задължили да отговарят солидарно с него, не са престирали никакви суми за погасяване на задълженията за главница и за възнаградителна лихва, които са възникнали в тяхна тежест по силата на процесния договор. При съобразяване на уговорените между страните падежи на месечните задължения за заплащане на вноски от главницата и възнаградителна лихва, съдът намира, че към 10.08.2019 г. длъжниците са в забава плащането на първата вноска от главницата с падеж на 05.08.2019 г. и в забава плащането на част от задължението за възнаградителна лихва в размер на 313, 63 евро, което също е с падеж 05.08.2019 г. Към 13.08.2019 г. тази забава вече е имала продължителност повече от 7 дни. Ето защо следва да

се заключи, че към 13.08.2019 г. вече са настъпили тези обективни факти, които страните са се съгласили, че са предпоставка за възникване на правото на кредитор да превърне целия неплатен остатък от заема в предсрочно изискуем съгласно чл. 5.2., б. „а“ от процесния договор.

Освен това, по делото се установява, че от страна на банката е направено нарочно волеизявление до тримата солидарни длъжници за отнемане преимуществото на срока съгласно уговорената възможност. Такова изявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем се съдържа в трите покани, които са част от материалите по заповедното производство, които изхождат от кредитора „Л.“ АД и са адресирани до кредитополучателя „М. СПГ“ ЕООД и до солидарните длъжници С. П. Г. и Р. М. Г.. В производството са представени доказателства, че тези покани са връчени на адресатите им чрез частен съдебен изпълнител по реда на чл. 42, ал. 2 ГПК, като за него са приложими правилата за това, предвидени в ГПК. От удостоверяванията, извършени от частния съдебен изпълнител в разписката за връчване на поканите до тримата длъжници, както и от съставените разпореждания от 12.11.2020 г., е видно, че те са връчени на всеки от адресатите на 09.11.2020 г., като поканата до дружеството „М. СПГ“ ЕООД е връчена на вписания в търговския регистър негов законен представител С. Г., на длъжника С. П. Г. е връчена лично и на длъжника Р. М. Г. е връчена по реда на чл. 46, ал. 1 и ал. 2 ГПК на неговата майка С. Г., която е изразила съгласие да предаде съобщението.

С оглед на изложеното, съдът намира, че ищецът е реализирал правото си да трансформира цялата неиздължена част от заема в предсрочно изискуем, като този факт е настъпил на датата на връчване на изявлението за обявяване на задълженията по договора за кредит за предсрочно изискуеми, тъй като с него не се предоставя допълнителен срок за доброволно изпълнение, т.е. на 09.11.2020 г. Ето защо и считано от тази дата цялата неиздължена част от главницата е изискуема и солидарните длъжници дължат нейното заплащане.

Настоящият съдебен състав счита, че до момента на настъпване на предсрочната изискуемост на основното задължение на заемателя за връщане на предоставените му за ползване парични средства, той дължи уговорената между страните възнаградителна лихва, като това задължение отпада от момента на упражняване на правото за обявяване на задължението по договора за заем за предсрочно изискуемо, от който момент заемателят следва да върне веднага получените парични средства, т.е. той вече не може да ги ползва до края на уговорения с кредитора срок. В тази насока са задължителните указания, дадени в т. 2 от Тълкувателно решение № 3/ 27.03.2019 г., постановено по тълк.д. № 3/2017 г. по описа на ОСГТК на ВКС. Ето защо и в случая, доколкото по делото се установи, че предсрочната изискуемост на задължението за главница по договора за заем е настъпила на 09.11.2020 г., то вземане за получаване на възнаградителна лихва възниква в полза на „Л.“ АД само до 09.11.2020 г., до която дата то се претендира в процеса.

От заключението на изготвената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че размерът на възникналото в тежест на ответниците и непогасено задължение за заплащане на цялата главница по кредита възлиза на 15 000 евро. Размерът на неплатеното задължение за възнаградителна лихва за периода от 06.07.2019 г. до 09.11.2020 г., възлиза на сумата от 5 340, 47 евро. Ответниците не твърдят и не доказват да са изпълнили тези свои задължения към настоящия момент. Това прави предявените установителни иски за дължимост на

главница и възнаградителна лихва, която се претендира в по-нисък размер от този, до който се доказва, че акцесорното задължение е възникнало, изцяло основателни.

По исковете по чл. 92, ал. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сума в размер на 750 евро, представляваща такса за разходи и разноски за изпращане на покана за предсрочна изискуемост на заема, начислена съгласно чл. 4.4. б. „b“, т. „i“ от договора за заем:

В чл. 4.4. б. „b“ от договора за заем страните по него са постигнали съгласие, че заемателят дължи да заплати на заемотателя разходи, направени за удовлетворяване на правата на заемотателя в случай на неизпълнение съгласно този договор чрез съдебни/извънсъдебни производства, принудително изпълнение и/или всички други позволени от закона средства, като съгласно т. „i“ от тази клауза в тези разходи винаги се включват и разходите и разноските по изпращане на покана или нотариална покана за предсрочна изискуемост в размер от 1, 5 % от размера на предоставената в заем сума, но не по-малко от 250 евро за всяко лице заемател, солидарен или ипотечен длъжник. От съдържанието на тази договорна клауза е видно, че уговореното с нея задължение за заплащане на разходите и разноските за нотариална покана, има за цел да обезщети вредите, които кредиторът ще претърпи при настъпил случай на неизпълнение от заемателя и солидарните длъжници на техни задължения по договора, които са основание за реализиране на правото на кредитора да обяви кредита за предсрочно изискуем, като тези вреди са конкретно посочени и те се изразяват в средствата, които последният би разходвал, за да изпрати до длъжниците нотариална покана, с която да упражни правото си да превърне остатъка от главното задължение по заемната сделка в предсрочно изискуемо. Освен това доколкото с цитираната уговорка страните са посочили какъв ще бъде размера на сумата, която длъжниците ще заплащат при настъпване на уговорените в нея факти, то се налага изводът, че по своята същност тази уговорка има характера на отнапред уговорено обезщетение, което заемателят и солидарните длъжници ще дължат на заемотателя в случай на неизпълнение на тяхно задължение, което води до възникване на правото на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост на целия дължим заем, т.е. има характер на уговорена неустойка за неизпълнение.

Съдът е длъжен служебно да следи за това дали всяка една клауза от сключения договор не противоречи на императивните разпоредби на закона, сред които са и правилата по чл. 26 ЗЗД, без значение дали от длъжника по това вземане е направено възражение в тази насока. Ето защо, а и предвид направеното от ответниците възражение, настоящият съдебен състав следва да се произнесе дали уговорената между страните неустойка клауза е действителна или същата страда от някой от пороците, предвидени в чл. 26 ЗЗД, което я прави нищожна и като такава не може да породи правни последици.

В чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД е предвидено, че нищожни са договорите, които накърняват добрите нрави. Съгласно чл. 26, ал. 4 ЗЗД нищожна поради наличие на посочения порок може да бъде и само отделна договорна клауза. За да се отговори на

въпроса дали уговорената с чл. 4.4. б. „b“, т. „i“ от договора за заем неустойка е нищожна поради противоречие с добрите нрави, трябва да бъдат съобразени задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ОСТК на ВКС. В това тълкувателно решение е прието, че нищожна поради накърняване на добрите нрави е клаузата за неустойка, тогава, когато е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като преценка за това се прави за всеки конкретен случай и към момента на сключване на договора.

В случая размерът на неустойката, която е уговорено да се дължи с чл. 4.4. б. „b“, т. „i“ от договора за заем, е конкретно определен в посочената договорна клауза като той не зависи от това какъв е размерът на неизпълненото задължение, което е станало основание за обявяване на целия дълг по сделката за предсрочно изискуем, нито пък от това кога е допуснато то – в началото на срока, за който паричните средства са предоставени за ползване или в края на този срок. Във всеки един случай на неизпълнение размерът на тази неустойка е 1, 5 % от цялата сума, която е предоставена за временно ползване на заемателя, но не по-малко от 250 евро. С оглед размера на предоставените за ползване с договора парични средства размерът на тази неустойка винаги би бил 250 евро за всеки длъжник, по отношение на който трябва да бъде обявена предсрочната изискуемост и съответно 750 евро за трите лица, които са се задължили солидарно по договора. За да извърши преценка за това дали така определеният размер излиза извън присъщата функция на неустойката, а именно обезпечителната и обезщетителна, съдът следва да направи сравнение между него и обичайните вреди, които настъпват за кредитора при неизпълнение на задължението, което тя обезпечава. С предвиждането на тази неустойка в договора страните са целели да се стимулира нормалното развитие на отношения между тях, както и да се обезщетят не всички, а конкретни вреди, които кредиторът ще претърпи от това, че длъжниците не са изпълнили свои парични задължения по договора и това е довело до необходимост той да упражни правото си да обяви цялото главно задължение по заемната сделка за предсрочно изискуемо, които, както се посочи, са вреди, представляващи за заемотателя претърпени загуби, които се изразяват в средствата, които той ще разходва, за да заплати таксите за съставяне и изпращане до всеки един от длъжниците на покана или нотариална покана, с която те да бъдат уведоми за това, че той упражнява субективното си право да обяви заема за предсрочно изискуем. Размерът на тези разходи към датата на сключване на договора за заем в случай на изпращане на нотариална покана, съдържаща изявлението за обявяване на кредита за изцяло предсрочно изискуем, е предвиден в Тарифа за нотариалните такси към Закона за нотариусите и нотариалната дейност и той е следният: за съставяне на покана до едно лице се дължи такса от по 20 лв. и за връчване на покана до едно лице се дължи такса също от по 20 лв. /т. 3 и т. 18 от Тарифата/. Това означава, че в случая разходите за връчване на три нотариални покани биха възлизали максимум на сумата от 120 лв. Тогава, когато изявлението на кредитора за обявяване на кредита за предсрочно изискуем не се връчва на длъжниците в образувано нотариално производство, тези разходи биха били в по-нисък размер. Например ако изявлението се връчва чрез частен съдебен изпълнител разноските, които трябва да плати кредитора за изготвяне и връчване на покана до едно лице са в размер на 20 лв. съгласно т. 5 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните

съдебни изпълнители, съответно за изготвяне и връчване на покани до три лица са в размер на 60 лв. Следователно размерът на уговорената в договора неустойка е 12 пъти по-голям от възможно най-големия размер на действителните вреди, които кредиторът търпи и които тази неустойка цели да обезщети. След като уговореният размер на неустойката чл. 4.4. б. „b“, т. „i“ от договора превишава многократно размера на действителните вреди, то това я превръща в средство за неоснователно обогатяването само на едната от двете насрещни страни по сделката, за сметка на другата, което излиза извън присъщите ѝ обезщетителна, обезщетителна и санкционна функции. Ето защо съдът намира, че постигнатата уговорка за нейното заплащане в договора за заем от 05.07.2019 г. противоречи на добрите нрави и е нищожна. Следователно въз основа на клаузата на чл. 4.4. б. „b“, т. „i“ от договора за заем в тежест на длъжниците не може да възникне претендираното задължение, което налага изводът, че исковете за установяване дължимостта от ответниците на сума в размер на 750 евро, представляваща такса за разходи и разноски за изпращане на покана за предсрочна изискуемост на заема, начислена съгласно чл. 4.4. б. „b“, т. „i“ от договора за заем, са неоснователни и като такива трябва да се отхвърлят.

По исковете по чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сума в размер на 55, 41 евро, представляваща разходи за сключване и поддържане на имуществена застраховка на предмета на учреденото обезпечение, дължима съгласно чл. 4.1., б. „h“ от договора за заем:

С чл. 4.1., б. „h“ от сключения договор страните са постигнали уговорка, че заемополучателят се задължава в срок до 90 дни от подписване на договора да сключи за своя сметка в полза на заемотателя с одобрени от заемотателя застрахователи и да поддържа през целия срок на действие на договора имуществена застраховка на имуществото, предмет на обезпечението. В чл. 4.1., б. „k“, изр. последно от договора е предвидено, че във всеки случай, в който обезпечението остане без имуществена застраховка, заемотателят има право да сключи такава от името на заемополучателя. При тълкуване на волята на страните, изразена в тези договорни клаузи във връзката им една с друга, съдът намира, че в тях е уговорено в тежест на заемателя „М. СПГ“ ЕООД да възниква задължение да поема за своя сметка всички разходи по сключване на договор за имуществена застраховка, която има за предмет имущество, върху което има учредено обезпечение за обезпечаване на задълженията по този договор. Тогава, когато заемателят извършва сам действията по сключване на договор за имуществена застраховка и заплаща дължимите за това застрахователни премии направо на застрахователя в негова тежест по силата на тази клауза не възниква конкретно парично задължение спрямо кредитора по процесния договор за заем. Тогава, когато действията по сключване на уговорения застрахователен договор са извършени от самия кредитор съгласно правото, което е уговорено той да има с чл. 4.1., б. „k“ от договора, и кредиторът е заплатил дължимите на застрахователя премии, за да осигури, че договорът за имуществена застраховка ще има действие, по силата на чл. 4.1., б. „h“ от процесния договор за заемателя „М. СПГ“ ЕООД възниква задължение да заплати на

кредитора „Л.“ АД всички разходи, които последният е направил за сключване и поддържане на застрахователния договор. За изпълнение на това задължение, което е парично, отговорност при условията на солидарност носят и физическите лица С. П. Г. и Р. М. Г.

От документите, които ищецът е представил със заявлението по чл. 417 ГПК, въз основа на което е образувано заповедното производство, се установява, че кредиторът „Л.“ АД е сключил договор за имуществена застраховка, като застраховащ, който има за предмет недвижим имот, върху който е учредена ипотека от солидарния длъжник Р. М. Г. за обезпечаване изпълнението на задълженията по процесния договор за заем, както и че на 15.01.2020 г. е заплатил премия по така сключената застраховка в размер на 108, 38 лв., чиято еврора развностнойност е в размер на 55, 41 евро. Ето защо и в тежест на заемателя и солидарните длъжници е възникнало задължение да възстановят тази сума на „Л.“ АД на основание чл. 4.1., б. „h“ от сключения договор за заем, за изпълнение на което те отговарят солидарно. Това прави предявените в процеса установителни искиове за признаване за установено, че сумата от 55, 41 евро се дължи, основателни и като такива трябва да се уважат.

По присъждане на направените по делото разноси:

С оглед изхода на спора и това, че от страна на ищеца е заявено своевременно искане за присъждане на направените по делото разноси, такива му се следват. Доказаха се реално заплатени от тази страна разноси, както в исковото, така и в заповедното производство, които съдят разглежда също в настоящия процес съгласно указанията, дадени с т.12 от Тълкувателно решение от 18.06.2014 г., постановено по тълк. дело № 4/ 2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, в общ размер от 2 354, 28 лв., от които 1 654, 28 лв. – платена държавна такса за разглеждане на заявлението по чл. 417 ГПК и на исковата молба, 650 лв. – платен депозит за възнаграждение на вещо лице по ССЕ, 50 лв. – възнаграждение за защита от юрисконсулт в заповедното производство, определ. от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК. В исковото производство ищецът не е представляван от юрисконсулт, поради което в негова полза не може да се присъди възнаграждение за защита от юрисконсулт в това производство, както е поискал. В хода на исковото производство „Л.“ АД е представлявано от адвокат, но по делото няма представени доказателства да е заплатило в полза на адвоката възнаграждение за осъществените правни действия, поради което в тежест на ответниците не могат да се възложат за заплащане разноси за защита в процеса. При съобразяване на изложеното и на размера на уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноси в размер на 2 270, 78 лв.

От ответника „М. СПГ“ ЕООД не са представени доказателства за платени разходи за защита в заповедното и в исковото производство, поради което съдят не може да присъжда в полза на тази страна разноси съобразно отхвърлената част от предявените искиове.

Ответницата С. П. Г. е представлявана в заповедното и исковото производство от

адвокат Ж. В., който е съдружник в Адвокатско дружество „С., П. и В.“. От представеното в заповедното производство допълнително споразумение към договор за правна защита и съдействие, сключено на 10.10.2022 г., между С. П. Г. и Адвокатско дружество „С., П. и В.“, се доказва, че тези лица са уговорили, че ангажираното адвокатско дружество се съгласява да окаже на длъжника безплатно адвокатска помощ в производството до неговото приключване в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, а именно доколкото доверителят по договора за поръчка е материално затруднено лице.

Ответникът Р. М. Г. също е представляван в заповедното и исковото производство от адвокат Ж. В., който е съдружник в Адвокатско дружество „С., П. и В.“. От представеното в заповедното производство допълнително споразумение към договор за правна защита и съдействие, сключено на 10.10.2022 г., между Р. М. Г. и Адвокатско дружество „С., П. и В.“, се доказва, че тези лица са уговорили, че ангажираното адвокатско дружество се съгласява да окаже на длъжника безплатно адвокатска помощ в производството до неговото приключване в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, а именно доколкото доверителят по договора за поръчка е материално затруднено лице.

В практиката на ВКС, постановена във връзка с приложението на чл. 38, ал. 1, т. 2 и ал. 2 ЗАдв се приема, че за да бъде уважено искането за присъждане на възнаграждение, уговорено в хипотезата на чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗАдв, е достатъчно по делото да е била осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл. 36, ал. 2 ЗАдв, като преценката за наличие на материална затрудненост на доверителя следва да бъде направена с оглед конкретните данни по делото и при липса на спор между страните достатъчно доказателство за осъществяване на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1-3 ЗАдв е уговорката в договора за правна защита и съдействие за това, че те съществуват. Противната страна в производството, която по правилата на чл. 78 ГПК следва да заплати направените по делото разноски, разполага с процесуалната възможност да оспори твърденията за осъществяване на безплатна правна помощ по реда на чл. 248 ГПК с искане за изменение на постановения съдебен акт в частта му за разноските, като тя е тази, която носи тежестта да установи, че предпоставките за предоставяне на безплатна адвокатска помощ не са налице. В тази насока е произнасянето в следните определения на ВКС - определение № 163/ 13.06.2016 г., постановено по ч.гр.д. № 2266/2016 г. по описа на ВКС, I ГО, определение № 515/ 02.10.2015 г., постановено по ч.гр.д. № 2340/2015 г. по описа на ВКС, I ГО, определение № 72/ 23.02.2022 г., постановено по ч.гр.д. № 297/ 2022 г. по описа на ВКС, IV ГО и други. Ето защо и в случая в тежест на ищеца, който в хода на устните състезания по делото е оспорил наличието на предпоставките на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, е да докаже това свое възражение, като представи доказателства, от които да се установява, че всеки от ответниците С. П. Г. и Р. М. Г. има имущество, поради което не е материално затруднено лице и не са налице основанията да му бъде предоставена безплатна адвокатска защита. Такива доказателства обаче няма представени от тази страна в производството. Това означава, че съдът трябва да съобрази изявленията на страните в допълнителните споразумения към договорите за правна защита и

съдействие и от тях да приеме за доказано, че Адвокатско дружество „С., П. и В.“ чрез съдружника в него адв. В. е предоставило на ответниците безплатна адвокатска защита в заповедното и исковото производство и съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв адвокатското дружество има право в негова полза да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, което се определя от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАдв - Наредба № 1 от 09.07.2004 г., издадена от Висшия адвокатски съвет и съразмерно на размера на отхвърления в производството иск срещу двамата ответници С. П. Г. и Р. М. Г. спрямо размера на всички искове срещу тези лица, които са предявени пред съда по реда на чл. 422 ГПК. Освен това съдът намира, че в случая възнаграждението, което трябва да се присъди по чл. 38, ал. 2 ЗАдв, следва да бъде едно единствено такова за осъществена защита на ответниците срещу претендираното от ищеца вземане в цялото съдебно производство, което включва и заповедното и исковото. Не следва да се присъжда отделно възнаграждение на адвокатското дружество за действията по подаване на възражение в заповедното производство, тъй като веднага след подаване на възражението това производство се е трансформирало в исково, в рамките на което е разрешен възникналият между страните правен спор. Възражението по чл. 414 ГПК е част от общата защита на длъжника срещу претендираното вземане, като то е само предпоставка за започване на спорното исково производство, в което вече длъжникът е длъжен да заяви и изчерпи всички свои възражения, за да отблъсне предявената срещу него претенция. Законът изрично освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, което означава, че неговата основателност не се преценява от съда. От значение за отхвърляне на претенцията срещу длъжника са единствено процесуалните му действия по заявяване на правоизключващи, правопогасяващи и правоотлагащи възражения, по тяхното мотивирани и доказване, които той извършва в исковото производство по чл. 422 ГПК, поради което няма основание длъжникът, съответно адвокатът, осъществил неговата безплатна защита, да бъде възмездяван двукратно за осъществяване на една защита, която реално се реализира само в исковото производство. Това се приема и в практиката на ВКС – Определение № 45 от 23.01.2019 г., постановено по ч.т.д. № 3074/2018 г. по описа на ВКС, I т.о. На длъжника ще се дължи адвокатско възнаграждение за защита в заповедното производство само в хипотезата, в която то е приключило в полза на тази страна, без да бъде образувано исково производство по чл. 422 ГПК, като в този случай разноските се присъждат с акт на заповедния съд. Тя би била налице, когато заповедта за изпълнение е обезсилена поради подаване на възражение от длъжника по чл. 414 ГПК и непредявяване от заявителя на иск за съществуване на вземането му по чл. 422 ГПК. Това е така, тъй като в тази хипотеза цялостната защита на длъжника срещу предявеното от заявителя вземане е осъществена единствено в заповедното производство и тя е довела до благоприятен за него правен резултат.

Дължимото на адвокатското дружество възнаграждение за защита в производството на всеки един от ответниците С. П. Г. и Р. М. Г. е в размер на 140, 40 лв., който е изчислен съразмерно на отхвърлената част от предявените искове спрямо общия им размер. Следователно в тежест на ищеца „Л.“ АД трябва да се възложи заплащането на сума в общ размер от 280, 80 лв., която се дължи на Адвокатско дружество „С., П. и В.“ за осъществена

безплатна адвокатска защита на ответниците С. П. Г. и Р. М. Г..

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание чл. 422 ГПК, предявени от „Л.“ АД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, срещу „М. СПГ“ ЕООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Редута“, ул. ****, Р. М. Г., с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. ****, и С. П. Г., с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. ****, ет. ****, че „М. СПГ“ ЕООД, Р. М. Г. и С. П. Г. дължат солидарно на „Л.“ АД следните суми: **на основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД сума в размер на 15 000 евро /петнадесет хиляди евро/**, представляваща неплатени месечни вноски и останалата предсрочно изискуема част от главното задължение за връщане на предоставената за временно ползване парична сума, което е възникнало по договор за заем, сключен на 05.07.2019 г., между „Л.“ АД, като заемодател, и „М. СПГ“ ЕООД, като заемател, Р. М. Г., като солидарен и ипотекарен длъжник, и С. П. Г., като солидарен длъжник; **на основание чл. 240, ал. 2 ЗЗД сума в размер на 5 340, 11 евро /пет хиляди триста и четиридесет евро и единадесет евроцента/**, представляваща неплатена възнаградителна лихва, начислена за периода от 06.07.2019 г. до 09.11.2020 г., дължима съгласно чл. 2.3., б. „а“ от договор за заем, сключен на 05.07.2019 г., между „Л.“ АД, като заемодател, и „М. СПГ“ ЕООД, като заемател, Р. М. Г., като солидарен и ипотекарен длъжник, и С. П. Г., като солидарен длъжник; **на основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД сумата от 55, 41 евро /петдесет и пет евро и четиридесет и един евроцента/**, представляваща платени от „Л.“ АД разходи за сключване и поддържане на имуществена застраховка на предмета на учреденото обезпечение, дължима съгласно чл. 4.1., б. „h“ от договора за заем, сключен на 05.07.2019 г., между „Л.“ АД, като заемодател, и „М. СПГ“ ЕООД, като заемател, Р. М. Г., като солидарен и ипотекарен длъжник, и С. П. Г., като солидарен длъжник.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Л.“ АД срещу „М. СПГ“ ЕООД, Р. М. Г. и С. П. Г. искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че „М. СПГ“ ЕООД, Р. М. Г. и С. П. Г. дължат солидарно на „Л.“ АД сума в размер на **750 евро /седемстотин и петдесет евро/**, представляваща такса за разходи и разноси за изпращане на покана за предсрочна изискуемост на заема, начислена съгласно чл. 4.4. б. „b“, т. „i“ от договора за заем, сключен на 05.07.2019 г., между „Л.“ АД, като заемодател, и „М. СПГ“ ЕООД, като заемател, Р. М. Г., като солидарен и ипотекарен длъжник, и С. П. Г., като солидарен длъжник.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „М. СПГ“ ЕООД, Р. М. Г. и С. П. Г. да заплатят на „Л.“ АД сума в размер на **2 270, 78 лв. /две хиляди двеста и седемдесет лева и седемдесет и осем стотинки/**, представляваща направени разноси по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата

„Л.” АД да заплати на Адвокатско дружество „С., П. и В.“, с ЕИК: **, сума в размер на 280, 80 лв. /двеста и осемдесет лева и осемдесет стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана на ответниците С. П. Г. и Р. М. Г. от адвокатското дружество безплатна адвокатска помощ в производството.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____